

това. Поздрави отъ мене Векиль-юзбашията и му кажи да си спи спокойно съ дветѣ очи и да се не тревожи.

Юзбашията на запитиѣ самъ дойде при Векиль-юзбашията на кавалерията. Послѣ поздравленията и слѣдѣ като испуши цигарата той му рече:

— Тѣ стрѣлятъ върху диви патки или риби; сега прилетѣха на рѣката стада диви патки и рибата гуляе, а пъкъ Румжнитѣ сж повече ловджии, нежели войници; нѣма защо да се страхуваме отъ тѣхъ. Говорятъ за нѣкакъвъ си сборъ на Българитѣ; ще посмѣятъ ли тѣзи скотове да вѣстанатъ противъ насъ? Тѣ сж сжщо такива безроги овни както и Румжнитѣ, само по глупави. Едни зайци се боятъ отъ такива людие.

Така бесѣдоваха по-между си юзбашията и Векиль юзбашията. Като испушиха цигаритѣ, тѣ захванаха да пиятъ кафе, не черно, но съ млѣко, а послѣ се заловиха за ракията и усърдно я дърпахъ. Въ това врѣме влѣзе въ стаята единъ заморенъ запитя:

— Аманъ, аманъ! Неприятелътъ е въ града! Аманъ, аманъ! хайде! какво ний ще правимъ?

Той цѣлъ трепряше отъ страхъ или отъ чръзмѣрно вълнение. Едвамъ можаха отъ него да узнаятъ че четирма овчери видѣли голѣма неприятелска войска, която идяла отъ къмъ Дунава право въ града, че сега тя стои прѣдъ града, а може би и въ града. Овчеритѣ сж вече въ хюкюмата; каймакамина заповѣда да ги вържатъ като жертвении овни и да ги хвърлятъ въ затвора; а пакъ запитиѣ той исрати за разузнавание и за защищавание града, но имъ заповѣда да арестуватъ и да доведжтъ при него въ дома му всичкитѣ богати и имотни търговци, чорбаджииѣ. Ще му се падне хубава печалба.

Векиль-юзбаша, Спартанеца Джаферъ-ага, заповѣдва по скоро да протрѣбятъ за да осѣдлаватъ и обюздаватъ конетѣ. Слава Богу, мисли си той, меджлиса въ хюкюмата още не е написалъ мазбата за да отида да пазя града; по-скоро да се измита!

И тръгна той, безъ да се строи, нито ескадрионно нито нарѣдъ, а единъ по-единъ, въ галопъ, за да може